

Sygn. akt I ACa 874/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik
Sędziowie:	<u>SSA Piotr Rusin</u> SSO del. Małgorzata Łoboz
Protokolant:	st. prot. sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2012 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa S. B.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. i H. S.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 22 grudnia 2011 r. sygn. akt I C 740/08

1. **oddala apelację powoda oraz apelacje obu pozwanych;**
2. **koszty postępowania apelacyjnego między stronami wzajemnie znosi;**
3. **przyznaje adwokatowi A. Ż. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 6974,10 zł (sześć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt cztery złote 10/100), w tym 1304,10 zł podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn.akt IACa 874/12

UZASADNIENIE

Powód S. B. po ostatecznym zajęciu stanowiska w sprawie wniósł o zobowiązanie pozwanych (...) Spółki z o.o. w W. i H. S. do dwukrotnego opublikowania na łamach dzienników Gazeta (...), (...) Gazeta (...) i (...) terminie 1 tygodnia od uprawomocnienia się wyroku, w miesięcznym odstępie czasowym, na pierwszej stronie oświadczenia o treści: „Przepraszamy Pana S. B. zamieszkałego w L. woj. (...) za naruszenie jego dóbr osobistych przez podanie

nieprawdziwych i godzących w jego dobre imię informacji zawartych w artykule z dnia (...)r. pt. (...)który ukazał się w Gazecie (...). Wyrażamy ubolewanie z powodu podania tych krzywdzących informacji - (...) Sp. z o.o. i H. S.."

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od obu pozwanych solidarnie tytułem zadośćuczynienia kwoty 210.000 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lutego 2007 r. oraz tytułem renty po 1.000 zł miesięcznie płatnej do dnia 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności, a także ustalenia odpowiedzialności pozwanych za skutki doznanego przez niego uszczerbku na zdrowiu, jakie mogą ujawnić się w przyszłości. Wniósł również o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powództwa podał, że w wymienionym wyżej artykule prasowym autorstwa pozwanego H. S. doszło do naruszenia jego dóbr osobistych przez podanie nieprawdziwych i godzących w dobre imię powoda informacji o molestowaniu własnych dzieci i skazaniu go dopuszczenie się względem nich czynów lubieżny. Na skutek tych informacji powód został napiętnowany w środowisku, w którym żył i pracował, spotykały go z tej przyczyny i spotykają do chwili obecnej liczne szykany. Z powodu społecznego napiętnowania nie mógł podjąć pracy zarobkowej w czasie odbywania kary pozbawienia wolności w okresie od czerwca 2007 r. do czerwca 2009 r. przez co popadł w zaległości w spełnianiu obowiązujących go świadczeń alimentacyjnych, był poniżany przez współwięźniów, kierowane były pod jego adresem groźby pozbawienia życia.

Nie mógł też uczestniczyć w praktykach religijnych na terenie zakładu karnego. Skutkiem napiętnowania będącego wynikiem powyższej publikacji doznał rozstroju zdrowia psychicznego i fizycznego, czego konsekwencją była utrata zdolności do pracy, której nie mógł znaleźć także w związku z rozpowszechnieniem stawianych mu zarzutów. Odpowiedzialność za treść publikacji dziennikarza H. S. ponosi także (...) Spółka z o.o. w W. jako wydawca Gazety (...).

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu podnosząc, że sporny artykuł ograniczył się do podania treści wyroku i skrótego przebiegu postępowania karnego przeciwko powodowi, zawierał informację że wyrok skazujący powoda był nieprawomocny i sędzia sprawozdawca sporządzał uzasadnienie, w związku z publikacją pozwany H. S. dochował obowiązku rzetelności wymaganej od dziennikarza przepisami ustawy - Prawo prasowe, przeprowadził cały szereg rozmów z mieszkańcami L., a także Prezesem Sądu Rejonowego w Limanowej, wobec czego brak jest podstaw do przyjęcia bezprawności w zachowaniu pozwanych.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2011 r. sygn..akt IC 740/08 Sąd Okręgowy w Krakowie zobowiązał pozwanych do zamieszczenia w terminie dwóch tygodni od uprawomocnienia się wyroku w lokalnym, sobotnim wydaniu dziennika Gazeta (...) ukazującym się na obszarze Miasta L., w ramce o wymiarach nie mniejszych niż 10 cm. na 20 cm., powiększoną czcionką oświadczenia o treści:

(...) Sp. z o.o. w W., jako wydawca dziennika Polska Gazeta (...) przepraszają Pana S. B. zamieszkałego w L. za naruszenie Jego dóbr osobistych poprzez podanie nieprawdziwych i godzących w Jego dobre imię informacji dotyczących molestowania dzieci i skazania za czyny lubieżne wobec

własnych dzieci, które zawarte zostały w artykule opublikowanym w dzienniku Polska Gazeta (...) w dniu (...)r."

Ponadto wyrokiem tym Sąd zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 20.000 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części, koszty procesu między stronami wzajemnie zniósł, obciążył Skarb Państwa nieuiszczonymi kosztami sądowymi, od których powód był zwolniony oraz przyznał pełnomocnikowi powoda wynagrodzenie w kwocie 9.298,80 zł. na skutek jego zażalenia za zastępstwo prawne z urzędu.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy uznał za niesporne, że od 30 listopada 2001 r. toczyło się przeciwko powodowi postępowanie karne z oskarżenia publicznego o to że w okresie od kwietnia 1998 r. do dnia 24 lutego 2001 r. w L. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną L. B. oraz jej dzieckiem J. B. (1), tj. o popełnienie przestępstwa z art. 207 & 1 k.k. oraz że w tym samym okresie wielokrotnie J. B. (1), a w okresie od lutego 2001 do kwietnia 2001 r. również swoje własne małoletnie dzieci- J. B. (2) i M. B. - doprowadzał do poddania się czynności seksualnej, tj. o przestępstwo z art.

200 & 1 k.k. i art. 201 w związku z art. 11 & 2 k.k. Pierwszy zapadłym w sprawie wyrokiem z dnia 26 maja 2003 r. Sąd Rejonowy w Limanowej uznał powoda winnym popełnienia czynu karalnego z art. 207 & 1 k.k., natomiast uniewinnił go z pozostałych zarzutów. Wyrok ten został uchylony wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 25 maja 2004 r. i ponownym rozpoznaniu sprawy w I instancji Sąd Rejonowy w Limanowej wyrokiem z dnia 23 stycznia 2007 r. sygn..akt II K 139/04 uznał powoda za winnego popełnienia przestępstwa z art. 207 & 1 k.k. oraz 200 & 1 i art. 201 w związku z art. 11 & 2 k.k. w stosunku do małoletniego J. B. (1), natomiast od przestępstwa z art. 200 & 1 i art. 201 w związku z art. 11 & 2 k.k. na szkodę małoletnich J. B. (2) i M. B. powód został uniewinniony. Treści tego wyroku dotyczyła publikacja prasowa, z której powód wywodzi dochodzone w niniejszej sprawie roszczenia. Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2007 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu zmieniając opis czynu zarzucanego powodowi z art.207 k.k. utrzymał w tej części w mocy wyrok Sądu I instancji, natomiast uchylił i przekazał do ponownego rozpoznania wyrok w części w jakiej powód został skazany za popełnienie czynu z art. 200 & 1 k.k. i art. 201 w związku z art.11 & 2 k.k. Wyrokiem z dnia 29 października 2009 r. II K 131/07 Sąd Rejonowy w Limanowej uniewinnił powoda także zarzutu popełnienia czynu z art. 200 & 1 k.k. i art. 201 w związku z art. 11 & 2 k.k. w stosunku do J. B. (1). Fakt wszczęcia i przebieg toczącego się przeciwko powodowi postępowania karnego był szeroko nagłaśniany, w dniu 18 maja 2001 r. w Telewizji (...) - Oddział (...) w K. w paśmie regionalnym wyemitowany został program zatytułowany „ (...)” , a w dniu 2 marca 2003 r. w (...) dwa programy z serii (...) i „ (...)”. Okoliczności sprawy były znane i szeroko komentowane w lokalnej społeczności, której część żywiła przekonanie o słuszności stawianych powodowi zarzutów i była w związku z tym negatywnie do niego usposobiona.

Powód do 1999 r. pracował w Biurze Paszportowym w L., skąd został zwolniony ze względu na likwidację placówki. Od 1 czerwca 2000 r. do 31 grudnia 2000 r. zatrudniony był w Banku Spółdzielczym w L., a później nigdzie nie pracował, mając status osoby bezrobotnej. Przez wiele lat pełnił funkcję prezesa ogródków działkowych. W okresie od 22 czerwca 2007 r. do 8 czerwca 2009 r. w związku ze skazaniem w innej sprawie przebywał kolejno w zakładach karnych w N., T. i P..

Wydawcą Gazety (...), gdzie ukazał się sporny artykuł autorstwa pozwanego H. S. jest pozwany (...) z o.o. w W.. W toku toczącego się przeciwko powodowi procesu karnego stan jego zdrowia uległ pogorszeniu i powód choruje obecnie na nadciśnienie tętnicze, chorobę niedokrwienną serca, cukrzycę, przewlekłą obturacyjną chorobę płuc i został uznany za częściowo niezdolnego do pracy do lipca 2009 r., a (...) do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. orzeczeniem z dnia 29 maja 2010 r. stwierdził u powoda umiarkowany stopień Niepełnosprawności od sierpnia 2005 r., a samą niepełnosprawność od 1999 r.

Ponadto Sąd Okręgowy ustalił, że sporna publikacja ukazała się w dzienniku Gazeta (...) w dniu 14 lutego 2007 r., zawierała informację o skazaniu powoda - S. B., szanowanego urzędnika państwowego na 6 lat więzienia za czyny lubieżne wobec własnych dzieci i znęcanie się nad rodziną. Dalej w artykule wskazano na „ (...)” mieszkania przy ul. (...) w L. zajmowanego przez powoda, które zostały ujawnione przez sąsiadów, którzy przypłacili to później wizytami na policji i w sądzie, gdyż powód bronił się zawzięcie odpowiadając atakiem na atak i że po pierwszym wyroku uniewinniającym Telewizja (...) przeproszała powoda w porze największej oglądalności, a jedna ze stacji komercyjnych musiała mu zapłacić 50.000 zł. z tytułu przegranego procesu o ochronę dóbr osobistych, a za „zdobyte na telewizji” pieniądze powód kupił mieszkanie w innej dzielnicy oraz że żarliwe manifesty w swojej obronie powód rozlepił w kościołach w L. i że w pewnym momencie L. podzieliła się oskarżycieli i obrońców powoda. Po ukazaniu się tego artykułu powód spotkał się z ostrą i negatywną reakcją społeczności lokalnej, u części której wzbudziła ona przekonanie o winie powoda lub utwierdziła takie przekonanie żywione poprzednio.

Powoda po ukazaniu się tego artykułu wyzywano od pedofili, był szykanowany przez dorosłych i dzieci, krzyczano za nim na ulicy, obrażano go wulgarnymi słowami.

Z tych przyczyn powód nie mógł i nie może znaleźć w dalszym ciągu zatrudnienia w miejscu swojego zamieszkania. W okresie pobytu w zakładach karnych był poniżany przez innych więźniów, obawiał się o swoje życie i z tej przyczyny nie uczestniczył w praktykach religijnych, musiał zostać izolowany, ale brak jest podstaw do przyjęcia aby o zarzutach stawianych powodowi współwięźniowie dowiedzieli się ze spornej publikacji.

Pozwany H. S. przed opublikowaniem przedmiotowego artykułu nie zwracał się o udzielenie informacji w materii skazania powoda do ówczesnego Prezesa i Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Rejonowego w Limanowej - sędziego M. K.

W świetle bezspornego i ustalonego wyżej stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał powództwo za słuszne co do zasady i częściowo w zakresie zobowiązania pozwanych do świadczeń dochodzonych w niniejszym procesie.

Przede wszystkim dlatego, że sporna publikacja naruszyła dobra osobiste powoda, a mianowicie cześć i dobre imię. Ukształtowała ona bowiem u części społeczności lokalnej wizerunek powoda jako osoby jednoznacznie winnej popełnienia czynów lubieżnych wobec własnych dzieci i przyczyniła się do napiętnowania go w lokalnym środowisku. Zawarte w publikacji informacje o skazaniu za czyny lubieżne wobec własnych dzieci okazały się nieprawdziwe, natomiast co najistotniejsze przedstawia ona powoda skazanego jedynie nieprawomocnym wyrokiem jako osobę niewątpliwie winną, której udawało się dotychczas uniknąć odpowiedzialności i która podejmuje działania mające na celu odstraszenie osób dzięki którym prawda mogłaby wyjść na jaw i która czerpie z tego tytułu nawet nieuzasadnione moralnie korzyści, wobec faktu że nie udawało się udowodnić zarzucanych jej czynów.

Dalej Sąd Okręgowy powiada, że publikacja została sporządzona z naruszeniem art. 12 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe (Dz.U.Nr.5, poz. 24 ze zm.), gdyż dziennikarz będący autorem artykułu nie dochował obowiązku zachowania szczególnej staranności i rzetelności przy zbieraniu i wykorzystaniu materiałów prasowych, zwłaszcza w zakresie weryfikacji uzyskanych wiadomości.

Dlatego też autor artykułu i wydawca dziennika, w którym publikacja została zamieszczona ponoszą odpowiedzialność na mocy art. 38 powołanej wyżej ustawy i art. 24 k.c.

Odnosząc się do poszczególnych roszczeń powoda Sąd uznał za oczywiście uzasadnione żądanie przeproszenia go na łamach prasy przez złożenie oświadczenia o treści przez niego wskazanej w tym samym czasopiśmie, w którym sporna publikacja się ukazała, ale zdaniem Sądu wystarczającym dla usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powoda będzie ograniczenie opublikowania oświadczenia o przeproszeniu tylko w dzienniku Polska Gazeta (...) ukazującym się na terenie Miasta L. z uwagi na zasięg negatywnych skutków społecznych dla powoda wywołanych spornym artykułem. Dlatego też żądanie opublikowania przeproszenia w szerszym zakresie jako wygórowane zostało oddalone. Stopień naruszenia dóbr osobistych powoda uzasadnia też zasądzenie na mocy art.448 k.c. zadośćuczynienia pieniężnego w wysokości 20.000 zł., natomiast dalej idące żądanie w tym przedmiocie również jako wygórowane nie mogło zostać uwzględnione. Oddalając w pozostałej części żądanie zasądzenia zadośćuczynienia Sąd I instancji miał też na uwadze, że powód nie wykazał aby pogorszenie jego stanu zdrowia pozostawało w związku przyczynowym ze sporną publikacją. Z pism powoda na k-360 i 228-231 wynika bowiem, że miało ono związek z pobytem w zakładach karnych, natomiast niezdolność do pracy z uwagi na stan zdrowia datuje się u powoda od sierpnia 2005 r., a więc półtora roku przed sporną publikacją prasową. Legło to również u podstaw oddalenia roszczenia o zasądzenie renty z art.444 & 2 k.c.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu między stronami Sąd Okręgowy powołał art. 100 k.p.c., natomiast orzeczenia o przyznaniu pełnomocnikowi powoda wynagrodzenia za zastępstwo prawne z urzędu - & 2 ust.1-3, & 6 pkt. 5, & 11 ust. 1 pkt.2 i & 19-20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr.163, poz. 1348 ze zm.).

W apelacji, opartej na zarzutach naruszenia prawa materialnego oraz przepisów postępowania mającego wpływ na wynik sprawy, powód wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku przez zobowiązanie pozwanych do opublikowania oświadczenia o przeproszeniu w sposób przez niego wskazany przed Sądem I instancji, zasądzenie solidarnie od pozwanych na jego rzecz dalszych 180.000 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lutego 2007 r. i zasądzenie od odsetek ustawowych od już zasądzonej kwoty 20.000 zł. od tej samej daty, zasądzenie solidarnie od pozwanych na jego rzecz tytułem renty uzupełniającej po 1.000 zł. miesięcznie z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności,

począwszy od dnia wniesienia pozwu , ustalenie odpowiedzialności pozwanych ze skutki naruszenia jego dóbr osobistych jakie mogą ujawnić się w przyszłości oraz o zasądzenie od nich solidarnie kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Apelacje obu pozwanych , oparte na zarzutach naruszenia prawa materialnego , a to art. 24 & 1 k.c. przez przyjęcie bezprawności działania przy publikacji artykułu , art. 24 & 1 k.c. w związku z art. 12 ust. 1 pkt. 1 Prawa prasowego poprzez uznanie że autor publikacji nie dochował należytej staranności przy zbieraniu materiałów do publikacji, art. 24 & 1 k.c. w związku z art. 448 k.c. i art. 415 k.c. przez zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz powoda , art. 24 & 1 k.c. w związku z art. 38 ust. 1 Prawa prasowego przez zobowiązanie do opublikowania przeproszenia także pozwanego H. S. , art. 24 & 1 k.c., art. 448 k.c. i art. 415 k.c. przez uznanie że dolegliwości związane ze spornym artykułem zostały wykazane w stopniu uzasadniającym zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości określonej w zaskarżonym wyroku oraz naruszenia przepisów postępowania przez dokonanie ustaleń w sposób dowolny i prowadzący do pominięcia dowodów na okoliczność braku bezprawności naruszenia dóbr osobistych , zmierzają do zmiany zaskarżonego wyroku przez całkowite oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz do zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w tej fazie procesu.

Poza tym każda ze stron wniosła o oddalenie apelacji strony przeciwnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Dalej idące są apelacje pozwanych, identyczne w treści, i kwestionujące samą zasadę rozstrzygnięcia, wobec czego do nich należy odnieść się w pierwszej kolejności.

Odpowiedzialność pozwanych wynika przede wszystkim z faktu opublikowania

w artykule z dnia 14 lutego 2007 r. niezgodnej z prawdą informacji, że powód został skazany za czyny lubieżne wobec własnych małoletnich dzieci, podczas gdy z tego zarzutu został akurat w/w wyrokiem uniewinniony, natomiast skazanie dotyczyło tylko syna żony powoda J. B. (1), którego powód nie był biologicznym ojcem. Wskazał na to wyraźnie Sąd Okręgowy przytaczając to jako zasadniczy argument przyjęcia naruszenia dóbr osobistych powoda , a także zwrócił na to trafnie uwagę sam powód w ustnym wystąpieniu na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 grudnia 2012 r. podnosząc, że w toku trwającego kilka lat procesu karnego i wydania trzech wyroków przez Sąd Rejonowy w Limanowej i Sąd Okręgowy w Nowym Sączu ani razu nie został skazany za dopuszczanie się czynów lubieżnych względem własnych małoletnich dzieci. Podanie tej niezgodnej z faktami informacji świadczy najdobitniej o braku dołożenia przez autora artykułu szczególnej staranności przy zbieraniu materiałów do publikacji tego artykułu. Pozwani nie mogą tłumaczyć się, że co prawda skazanie dotyczyło tylko jednego, którego powód był biologicznym ojcem, ale ciężar gatunkowy czynów, których mowa w artykule , z czynem za który powód został skazany jest zbliżony, zwłaszcza że chodziło o pasierba osoby skazanej. W jednym i drugim przypadku postępowanie takie jest wysoce naganne , ale mimo wszystko dopuszczenie się molestowania seksualnego wobec własnych dzieci jest znacznie surowiej oceniane.

W tej sytuacji odpowiedzialność autora artykułu jest w świetle art. 23 i art. 24 & 1 k.c. uzasadniona, wobec ustalenie że pozwany H. S. nie kontaktował się przed opublikowaniem artykułu z ówczesnym Prezesem Sądu Rejonowego w Limanowej tylko na podstawie zeznań świadka M. K. bez oceny ich wiarygodności, zwłaszcza w zestawieniu z odmiennymi zeznaniami pozwanego jest wprawdzie uchybieniem procesowym, ale bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro podanie niezgodnej z prawdą informacji uzasadnia odpowiedzialność dziennikarza.

Apelacje pozwanych kwestionują dalej odpowiedzialność pozwanego wydawcy skutkującą obowiązkiem opublikowania oświadczenia o przeprowadzeniu, podnosząc że odpowiedzialność solidarna wydawcy i dziennikarza w świetle art. 38 ust. 1 zdanie 2 Prawa prasowego dotyczy tylko odpowiedzialności majątkowej. Powołany w tym miejscu przepis przewiduje rzeczywiście odpowiedzialność solidarną tylko w odniesieniu do roszczeń majątkowych ,

ale z tego wcale nie wynika aby wydawca był zwolniony od innego rodzaju odpowiedzialności. Przepis art. 38 ust. 1 in principio Prawa prasowego przewiduje bowiem odpowiedzialność **cywilną** wydawcy, a więc także odpowiedzialność niemajątkową polegającą na przykład na usunięciu skutków naruszenia dóbr osobistych przez opublikowanie oświadczenia o przeproszeniu. Zastrzeżenie odpowiedzialności solidarnej wydawcy z innymi odpowiedzialnymi podmiotami jest wyrazem woli ustawodawcy ułatwienia pokrzywdzonemu wierzycielowi dochodzenia tego rodzaju roszczeń, gdyż tego rodzaju roszczenia dotyczą z reguły zobowiązań podzielnych, a zasadą jest podzielność tych zobowiązań wyrażona w art. 379 & 1 k.c., podczas gdy stosownie do art. art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne, jeżeli wynika to z ustawy lub z czynności prawnej.

Należy w tym miejscu podkreślić, że Sąd Okręgowy nie zobowiązał pozwanych do złożenia i opublikowania oświadczenia o przeproszeniu jako dłużników solidarnych, lecz do złożenia **wspólnego** oświadczenia o przeproszeniu.

Sama forma oświadczenia i zasięg jej publikacji jest adekwatna do stopnia naruszenia dóbr osobistych powoda . Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił stopień napiętnowania powoda w miejscu jego zamieszkania , sporny artykuł w sposób dostateczny przedstawił informacje zezwalające na identyfikację powoda w mieście tej wielkości co L. , zakres rozpowszechnienia czasopisma odpowiada też zakresowi publikacji oświadczenia o przeproszeniu ,stąd też Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do dopuszczenia dowodu wnioskowanego w apelacjach pozwanych. Należy się zgodzić też z Sądem I instancji, że forma wypowiedzi zawartych w artykule zawierającym informacje o treści wyroku jest tendencyjna i u przeciętnego czytelnika może wzbudzić przekonanie o prawdziwości zarzutów stawianych powodowi, a także że w sposób negatywny przedstawia jego wizerunek jako osoby dążącej do udaremnienia wykazania prawdziwości stawianych mu zarzutów i czerpiącej wątpliwe moralnie profity z tego typu postawy.

Zasądzenie zadośćuczynienia także nie nastąpiło z naruszeniem art. 448 k.c. Wina autora publikacji w postaci co najmniej niedbalstwa została wykazana , a to skutkuje roszczeniem o świadczenie pieniężne z art.448 k.c. Sama wysokość zasądzanego roszczenia także nie jest zawyżona , biorąc pod uwagę skutki negatywnego przedstawienia osoby powoda w postaci negatywnego odbioru jego wizerunku w społeczności lokalnej.

Nie może odnieść skutku także apelacja powoda.

Jak już wyżej wskazano ocena naruszenia dóbr osobistych powoda i negatywne tego skutki znajdują podstawę w przeprowadzonych w sprawie dowodach , Sąd Okręgowy w sposób wyważony określił sposób opublikowania oświadczenia o przeproszeniu , które w następstwie informacji przedstawionych w spornym artykule rozpowszechnione były w terenie objętym regionalnym wydaniem Gazety (...), a szerszy zakres informacji o czynach zarzucanych powodowi w przedmiotowym procesie karnym wynikał ze wcześniejszego medialnego nagłośnienia sprawy, głównie w telewizji (...), za co pozwani nie mogą ponosić odpowiedzialności.

Pozwani nie mogą też odpowiadać za znaczne pogorszenie stanu zdrowia powoda , skutkujące jego niezdolnością do pracy wobec niewykazania związku przyczynowego między owym pogorszeniem a treścią spornego artykułu. Stan zdrowia powoda sukcesywnie się pogarszał w następstwie przeżyć związanych już ze wcześniejszym nagłośnieniem sprawy, i to w sposób bardzo spektakularny bo za pośrednictwem programów telewizyjnych, i już z tej przyczyny niezależnie od względów zdrowotnych powód miał trudności z podjęciem zatrudnienia. Ponadto , jak to trafnie przyjął Sąd Okręgowy, jest poza sporem że orzeczeniem Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. z dnia 29 maja 2010 r. stwierdzono u powoda umiarkowany stopień niepełnosprawności od sierpnia 2005 r., a samą niepełnosprawność od 1999 r., a więc na długo przed opublikowaniem artykułu autorstwa pozwanego H. S..

Ustalenia powyższe sprawiają, że żądanie zasądzenia renty uzupełniającej z art. 444 & 2k.c. nie znajduje uzasadnienia , podobnie jak roszczenie o zasądzenie zadośćuczynienia z art. 448 k.c. w kwocie przekraczającej 20.000 zł.,czyżby żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanych za skutki naruszenia jego dóbr osobistych , jakie mogą ujawnić się w przyszłości. Zadośćuczynienie zasądzono mając na uwadze wartość siły nabywczej pieniądza w chwili ustalenia jego wysokości, stąd też zasądzenia odsetek dopiero od dnia wydania zaskarżonego wyroku nie można uznać za naruszenie prawa materialnego. Funkcją odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, a nie za zwłokę dłużnika,

jest naprawienie uszczerbku majątkowego jaki wierzyciel może ponieść na skutek spadku wartości pieniądza. Zasądzenie zadośćuczynienia według wartości pieniądza z daty ustalenia jego wysokości sprawia, wartość świadczenia pieniężnego nie uległa zmniejszeniu, a ustalona w wyroku czyni świadczenie zadośćuczynienia za wymagalne dopiero od tej daty - art. 455 k.c.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelacje obu pozwanych i apelację powoda jako bezzasadne.

Skoro żądana ze stron nie utrzymała się ze swoimi żądaniami w postępowaniu apelacyjnym i mniej więcej w tym samym stopniu stanowiska stron zostały uwzględnione (wniosek o oddalenie apelacji strony przeciwnej) i nieuwzględnione (wnioski apelacyjne), koszty te między stronami wzajemnie zniesiono w oparciu o art. 100 w związku z art. 391 & 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego powoda z urzędu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie & 2 ust. 3 , & 6 pkt.6 i & 11 ust. 1 pkt. 2 w związku z & 13 ust. 1 pkt. 2 , a także & 19-21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.